

ΜΑΡΙΑ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Εξερεύνηση στη στοιχειωμένη σπηλιά



 **ΜΙΝΩΑΣ**
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Σειρά: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΙΣ

ΜΑΡΙΑ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ, *Εξερεύνηση στη στοιχειωμένη σπηλιά*
Copyright © κειμένου Μαρία Δασκαλάκη 2012

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.
1η έκδοση: Ιανουάριος 2012

Σχεδιασμός εξωφύλλου – Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης
Επιμέλεια: Κατερίνα Καπνίση
Εικόνα εξωφύλλου © Getty Images

Copyright © για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 76 818
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-960-481-731-3

ΜΑΡΙΑ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Εξερεύνηση στη στοιχειωμένη σπηλιά

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ
ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ
ΑΠΟ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Όταν έφυγαν από την Κοπεγχάγη για να μετακομίσουν, μόνιμα πια, στην Ελλάδα, η Μελίτη ήταν σχεδόν επτά χρόνων κι ο Νικόλας δώδεκα. Η Τηθύα κι ο Μιχάλης το συζητούσαν εδώ και χρόνια να αφήσουν την κρύα Κοπεγχάγη για να εγκατασταθούν στη ζεστή Ελλάδα, αλλά δεν το έπαιρναν απόφαση. Το σκέφτονταν από τότε που ο Νικόλας θα πήγαινε στην πρώτη δημοτικού.

—Είναι ευκαιρία, έλεγε ο Μιχάλης. Το παιδί θα πάει κατευθείαν σε ελληνικό σχολείο... Έλα να φύγουμε... Πάμε στην Ελλάδα!

Η Τηθύα, όμως, είχε αμφιβολίες. Δεν μπορούσε να φανταστεί ότι θα έφευγε από την Κοπεγχάγη! Εκεί γεννήθηκε. Εκεί μεγάλωσε. Η οικογένειά της ήταν εκεί. Οι φίλοι της ήταν εκεί. Ο βράχος με τη Γοργόνα ήταν εκεί. Η ζωή της ήταν εκεί. Η Μελίτη ήταν ακόμη μωρό... Εξάλλου, του το είχε πει

του Μιχάλη από τότε που είχαν αποφασίσει να παντρευτούν, μια απριλιάτικη Κυριακή, καθισμένοι σε κάποιον πεζόδρομο της Στρώγκετ:

— Μόνο μη θέλεις να πάμε να μείνουμε Ελλάδα. Σε παρακαλάω, Μιχάλη...

Σαν τώρα το θυμάται. Εκείνος είχε χαμογελάσει αινιγματικά και την είχε καθησυχάσει:

— Όπου θέλεις θα μείνουμε. Εδώ ή στην Ελλάδα, δεν έχει σημασία. Αρκεί να είμαστε μαζί κι ευτυχισμένοι.

— Τι σημαίνει «αρκεί»; ρώτησε εκείνη, καθώς τα ελληνικά της μερικές φορές την πρόδιδαν.

— Σημαίνει πως θέλω να είμαστε καλά και να είμαστε μαζί. Εδώ ή στην Ελλάδα, δε με νοιάζει...

Τα χρόνια, όμως, πέρασαν, και του Μιχάλη του έλειπε η Ελλάδα. Δεν μπορούσε να συνηθίσει με τίποτα τον μουντό ουρανό της Κοπεγχάγης και το κρύο που έκανε σχεδόν όλο τον χρόνο. Ανυπομονούσε για τα καλοκαίρια, που έκλεινε το δικηγορικό του γραφείο για δύο μήνες, και πήγαιναν στην Ελλάδα, στους γονείς του, στην Κρήτη, οι οποίοι περίμεναν πώς και πώς κάθε χρόνο να δουν τα εγγόνια τους.

Και τότε, πόσο χαιρόταν ο Μιχάλης να βλέπει τον Νικόλα και τη Μελίτη να παίζουν με τα κύματα στις ηλιόλουστες παραλίες, την Τηθύα να τρέχει να τους αλείψει με λάδι για να μην τους «απράξει ο ήλιος», όπως έλεγε εννοώντας να μην τους «αρπάξει ο

ήλιος», κι εκείνα να ξεκαρδίζονται στα γέλια με τα αστεία ελληνικά της μαμάς τους.

Δεν ήθελε να μεγαλώσουν τα παιδιά τους στα μελαγχολικά στενά της Κοπεγχάγης, κάτω από τον γκρίζο της ουρανό. Ήθελε να μπορούν να βγαίνουν να παίζουν στις γειτονιές και τις πλατείες κάτω από τον λαμπερό ήλιο· να μην είναι κλεισμένα μέσα σε ένα διαμέρισμα επειδή συνέχεια βρέχει· να μπορούν να γελάνε και να φωνάζουν χωρίς κανέναν να τους κάνει παρατήρηση πως ενοχλούν. Ο Μιχάλης έπρεπε να πείσει την Τηθύα να έρθουν να μείνουν μόνιμα στην Ελλάδα. Αλλά πώς;

Πριν από έξι χρόνια, όταν ήταν να ξεκινήσει το σχολείο ο Νικόλας, ο Μιχάλης δεν τα είχε καταφέρει. Τούτο τον Σεπτέμβρη, ο μικρός θα πήγαινε στο γυμνάσιο και η Μελίτη στην πρώτη δημοτικού. Τώρα είχαν άλλη μία ευκαιρία να φύγουν. Ίσως να ήταν και η τελευταία τους. Από την άλλη, τους τελευταίους μήνες και ο Νικόλας –λες κι είχαν συνεννοηθεί πατέρας και γιος– γκρίνιαζε συνέχεια πως η Κοπεγχάγη δεν του αρέσει και πως προτιμά την Ελλάδα.

— Ούτε τα δανέζικα μου αρέσουν, ούτε το σχολείο, ούτε η Κοπεγχάγη. Θα μείνω εδώ με τον παππού και τη γιαγιά. Δε θέλω να γυρίσω πίσω..., φώναζε θυμωμένος τις τελευταίες μέρες του Αυγούστου, βλέποντας τη μητέρα του να φτιάχνει τις βαλίτσες τους για την επιστροφή.

— Ή τώρα ή ποτέ, Τηθύα, της είπε ο Μιχάλης ένα

μεσημέρι που τα παιδιά κοιμόντουσαν, νανουρισμένα από τον ήχο των τζιτζικιών, που ήταν κολλημένα στους κορμούς των δέντρων της αυλής.

— Ή τώρα θα μετακομίσουμε στην Ελλάδα ή θα μείνουμε για πάντα στην Κοπεγχάγη. Διάλεξε!

Εκείνη δίσταζε. Το σκεφτόταν. Το ξανασκεφτόταν. Έπρεπε κι αυτή να κάνει πίσω κάποια στιγμή. Της φαινόταν πως θα άφηνε στην Κοπεγχάγη όλη της τη ζωή... Μα, μήπως κι ο Μιχάλης δεν είχε αφήσει πίσω του, στην Ελλάδα, τη δική του ζωή τόσα χρόνια που έμενε στη Δανία; Εξάλλου, ζωή της ήταν ο άντρας της και τα παιδιά της. Αν ήθελαν να μείνουν στην Ελλάδα, εκείνη επιθυμούσε να είναι μαζί τους, χωρίς να έχει σημασία το πού.

— Θυμάσαι τότε στη Στρόγκετ; τον ρώτησε.

Ο Μιχάλης χαμογέλασε πονηρά, σαν παιδάκι που ετοιμάζεται να κάνει ζαβολιά, επειδή υποψιάστηκε πως η Τηθύα θα έλεγε το «ναι».

— Θυμάμαι, απάντησε προσπαθώντας να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό του.

— Όπου θέλεις θα μείνουμε. Ελλάδα ή Κοπεγχάγκεν δεν έχει σημασία. Αρκεί να είμαστε όλοι μαζί, είπε εκείνη με ελαφριά μελαγχολία, καθώς λυπόταν που δε θα μπορούσε να πάρει μαζί της τη Γοργόνα του βράχου.

Απέμενε τώρα να μιλήσουν στα παιδιά. Κι ενώ, όταν τους ανακοίνωσαν πως μέχρι τις έντεκα του Σεπτέμβρη θα είχαν μετακομίσει στην Ελλάδα, ο

Νικόλας πήδηξε ως το ταβάνι από τη χαρά του, η Μελίτη έπεσε σε βαριά μελαγχολία.

— Γιατί, γλυκιά μου; τη ρωτούσε ο πατέρας της. Δε θέλεις να παίζεις στην πλατεία με τα άλλα παιδιά, να βγαίνεις στον ήλιο, να μη βρέχει συνέχεια; Δε θέλεις να μιλάμε μόνο ελληνικά; Να έχεις τον παππού Νικόλα και τη γιαγιά Μαρία κοντά;

Εκείνη ούτε που του απαντούσε, μόνο τον κοίταζε σκεπτική.

— Δε θέλεις να πηγαίνουμε στη θάλασσα, να έχει τους μισούς μήνες τον χρόνο ζέστη; της έλεγε και η Τηθύα.

Εκείνη τίποτα.

— Μα γιατί είναι θλιμμένο το κοριτσάκι μου; τη ρώτησε και την έχωσε στην αγκαλιά της.

— Και η Γοργόνα, μαμά; μουρμούρισε παραπονεμένα η μικρή Μελίτη.

— Η Γοργόνα θα μείνει στο βράχο της να περιμένει πότε θα πάμε να τη δούμε ξανά, της απάντησε η Τηθύα προβληματισμένη.

Αρχικά, στην Ελλάδα έφτασαν τα παιδιά μόνα τους για να πάνε κανονικά στα σχολεία τους στις έντεκα του μήνα και έμειναν στον παππού και τη γιαγιά, στο χωριό. Ο Μιχάλης και η Τηθύα έκατσαν μερικές μέρες παραπάνω στη Δανία για να τακτοποιήσουν τις δουλειές τους και τη μετακόμιση και έπειτα θα

κατέβαιναν κι αυτοί στην Ελλάδα. Ο Μιχάλης δεν μπορούσε να κρύψει τον ενθουσιασμό του. Χαιρόταν πιο πολύ κι από τον γιο του. Είχε ξαναγίνει μικρό παιδί. Ούτε η βροχή τον ενοχλούσε πια ούτε ο γκρίζος ουρανός. Το μόνο που τον στενοχωρούσε ήταν πως θα άφηνε πίσω του τους καλούς τους φίλους και τους γονείς της Τηθύας. Στενοχωριόταν που η γυναίκα του θα είχε μακριά τους γονείς της, που αγαπούσε τόσο, αλλά βέβαια, όποτε την έπιανε η νοσταλγία, μπορούσε να κάνει ένα ταξιδάκι μέχρι την Οντένσε για να τους επισκεφθεί.

«Δεν είναι οι αποστάσεις σήμερα όπως πριν από τριάντα χρόνια...» συλλογιζόταν την ώρα που τακτοποιούσε προσεκτικά σε κούτες τα χαρτιά από τα συρτάρια του γραφείου του.

Στην άλλη άκρη της πόλης, στο διαμέρισμά τους, η Τηθία έχωνε κι εκείνη πράγματα σε κούτες. Μάζευε τα τελευταία πιάτα του σπιτιού, τα ποτήρια, τα μαχαιροπίρουνα... Άρχισε να τυλίγει την κούπα της Μελίτης. Η Άριελ, η μικρή γοργόνα της Ντίσνεϊ, που κολυμπούσε στα πλάγια του φλιτζανιού, της χαμογελούσε ναζιάρικα.

«Η κόρη μου έχει την ίδια θαλασσινή μανία με μένα» σκέφτηκε και συλλογίστηκε με νοσταλγία τα παιδιά της, που τόσο της είχαν λείψει αυτές τις μέρες που ήταν μακριά. «Άντε, να τελειώνουμε με τα πράγματα και το γραφείο του Μιχάλη και να φύγουμε για Ελλάδα...».

Όταν ξεμπέρδεψε με τα κουτιά, έβαλε το παλτό της και κατηφόρισε προς το λιμάνι που άραζαν τα κρουαζιερόπλοια. Σε ένα τεταρτάκι είχε φτάσει στην προβλήτα Λανγκελίνι, όπου και βρισκόταν τοποθετημένο πάνω στον πιο μεγάλο και πιο ψηλό βράχο το άγαλμα της Μικρής Γοργόνας, εμπνευσμένο από το παραμύθι του Άντερσεν. Συνήθως, τριγύρω υπήρχε πολύς κόσμος –κυρίως τουρίστες– με φωτογραφικές μηχανές, για να απαθανάτισουν τους εαυτούς τους πλάι στη Γοργόνα. Ευτυχώς όμως, εκείνο το μουντό, φθινοπωριάτικο απομεσήμερο δεν υπήρχε κανείς. Ήταν από τις λίγες φορές που η Τηθύα πήγαινε στο βράχο και ήταν μόνη της.

Κάθισε στα βραχάκια της ακρογιαλιάς και κοίταξε το άγαλμα. Παρατήρησε το πρασινωπό χρώμα που είχε πάρει ο μπρούντζος με το πέρασμα των χρόνων. Σε κάποια σημεία, ο μπρούντζος γινόταν πορτοκαλί ή κίτρινος, ανάλογα με το πού έπεφταν οι χλωμές ακτίνες του ήλιου, που ξεπρόβαλλε πού και πού πίσω από τα γκρίζα σύννεφα του δανέζικου ουρανού.

Κοίταξε προσεκτικά το σημάδι της ένωσης του κεφαλιού με το υπόλοιπο σώμα της, κατάλοιπο από τότε που κάποιος –ποτέ δεν έμαθαν ποιος– είχε αποκεφαλίσει το άγαλμα. Βέβαια, τα σημάδια της συγκόλλησης δεν ήταν ορατά με το μάτι ενός απλού τουρίστα, αλλά το τόσο έμπειρο μάτι της Τηθύας εύκολα μπορούσε να τα διακρίνει, χωρίς προσπάθεια.

Έπειτα, την κοίταξε προσεκτικά από τη μέση και κάτω. Άλλοτε της φαινόταν πως είχε πόδια, άλλοτε πως είχε ουρά. Συχνά έπαιζαν με τη Μελίτη το παιχνίδι «πόδια ή ουρά – άνθρωπος ή γοργόνα». Η κόρη της έτρεχε πρώτη στο βράχο με το άγαλμα και της φώναζε:

— Άνθρωπος ή γοργόνα; Πόδια ή ουρά;

Η Τηθύα απαντούσε τότε το ένα και τότε το άλλο. Ύστερα, σίμωναν και οι δύο στο βράχο και περιεργάζονταν το άγαλμα.

— Νομίζω πως φαίνονται δύο πόδια, έλεγε κάποτε η Τηθύα.

Άλλοτε πάλι είχε άλλη γνώμη.

— Σήμερα σίγουρα έχει ουρά.

— Εμένα τις πιο πολλές φορές μου φαίνεται πως έχει ουρά. Είναι κανονική γοργόνα! φώναζε η Μελίτη και χτυπούσε δυνατά τα χέρια της.

Η Τηθύα έλεγε στα παιδιά της ένα σωρό παραμύθια για τις γοργόνες και τα πλάσματα που ζούσαν στη θάλασσα, και έτσι η Μελίτη πίστευε πως τα βράδια το άγαλμα ζωντάνευε και τότε γινόταν γοργόνα κι έπεφτε στο νερό, τότε κανονική κοπέλα κι έβγαινε στη στεριά. Όταν ξημέρωνε, γινόταν πάλι άγαλμα κι, αναλόγως σε τι είχε μεταμορφωθεί το προηγούμενο βράδυ, ο μπρούντζος έπαιρνε το σχήμα των ποδιών ή της ουράς.

Η Τηθύα χαμογέλασε καθώς θυμήθηκε το γλυκό παραμυθάκι που είχε επινοήσει κι έλεγε στην κόρη

της. Σήκωσε ξανά τα μάτια της και κοίταξε το θλιμμένο πρόσωπο της Γοργόνας, που αγνάντευε τη θάλασσα, περιμένοντας ίσως τον πρίγκιπά της.

— Αντίο, ψιθύρισε.

Συλλογίστηκε τη Μελίτη που, αν την είχε δίπλα της, τώρα θα τη ρωτούσε: «Άνθρωπος ή γοργόνα; Πόδια ή ουρά;».

— Ουρά, σίγουρα ουρά! μουρμούρισε την ώρα που σιγά σιγά απομακρυνόταν, χωρίς να γυρίσει να ρίξει πίσω της ούτε μια τελευταία ματιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

— Μπορεί ο μπαμπάς να λέει πως στην Ελλάδα ποτέ δε βρέχει, αλλά από τότε που ήρθαμε εδώ, συνέχεια βρέχει! γκρίνιαξε η Μελίτη στο τραπέζι, την ώρα που τέλειωναν το βραδινό τους με τον παππού και τη γιαγιά.

— Τι να κάμουμε, κόρη μου, καλή είναι και η βροχή, της απάντησε ο παππούς της. Να ποτίσει η γης, να ξεδιψάσει η φύσις, να μυρίσει το χώμα...

Πράγματι, ήταν ίσως ο πιο βροχερός Σεπτέμβρης που περνούσαν τα τελευταία χρόνια.

— Πόσα χρόνια έχει να βρέξει έτσι τέτοια εποχή; Είκοσι; Τριάντα; αναρωτήθηκε η γιαγιά. Ο πατέρας σας ακόμη δεν είχε φύγει για να σπουδάσει στη Δανία, μαθητής ήτανε και πηγαينوερχότανε στο γυμνάσιο στη Χώρα. Θυμούμαι πως δεν ημπορούσαμε να πορίσομε¹ έξω από τα σπίτια... Τέτοιες νεροποντές ήκαμε...

1. Βγούμε

— Ναι, ναι, συμφώνησε κι ο παππούς, ξερίζωναν τα δέντρα ο αγέρας κι οι καταιγίδες!

— Σοβαρά; ενθουσιάστηκε ο Νικόλας. Πόσα δέντρα ξερίζωσαν;

— Μπορεί και χίλια! αστειεύτηκε ο παππούς Νικόλας.

Η Μελίτη χαμογέλασε πονηρά κι η γιαγιά Μαρία τής έκλεισε το μάτι όλο νόημα. Ο μικρός Νικόλας όμως, από τη λαχτάρα του να πιστέψει αυτό που άκουγε, δεν κατάλαβε το αστείο.

— Δηλαδή, μπορεί και να ξερίζωσαν όλα τα δέντρα του χωριού;

— Και της Χώρας όλα τα δέντρα ξε... ξε... ξεβρίθωσε! φώναξε η Μελίτη, μην μπορώντας να προφέρει τη δύσκολη λέξη που είχε πει πριν ο αδελφός της.

Παππούς και γιαγιά ξεκαρδίστηκαν στα γέλια, ενώ ο Νικόλας άρχισε να καταλαβαίνει ότι τον πείραζαν.

— Μικρό σπόρι, με κοροϊδεύεις; φώναξε θυμωμένος στην αδελφή του.

— Δεν είμαι σπόρι! πειράχτηκε εκείνη. Είμαι γοργόνα!

— Μμμ, χαρά στη γοργόνα! της απάντησε, ούτε να μιλήσεις καλά καλά δεν ξέρεις ακόμη. Για πες «ξερίζωσε»!

— Ξε... ξερί... ξερίζωζε..., μάταια προσπάθησε να το προφέρει η μικρή και έγινε κατακόκκινη από την ντροπή της.

—Τι έλεγα; καυχήθηκε εκείνος. Δεν ξέρεις να μιλήσεις..., έλεγε και ξανάλεγε τραγουδιστά.

—Ε... αρκετά! μπήκε στη μέση ο παππούς Νικόλας για να σώσει την κατάσταση. Ζήτησε συγγνώμη από την αδελφή σου!

—Ζήτα συγγνώμη, παιδί μου..., τον προέτρεψε και η γιαγιά.

—Συγγνώμη, μουρμούρισε εκείνος μέσα από τα δόντια του.

—Δε σηκώνεις μια πλάκα, βρε Νικόλα; τον πείραξε ο παππούς. Ένα αστείο; συμπλήρωσε, καθώς σκέφτηκε πως ο εγγονός του ίσως δεν ήξερε τι σημαίνει πλάκα και έτσι τον έφερνε σε δύσκολη θέση.

—Στη Δανία δεν κάνουν πλάκες, είπε ο Νικόλας κουνώντας το κεφάλι του. Τελικά, μ' αρέσουν οι πλάκες, αποφάσισε. Θα μου πεις τώρα στ' αλήθεια πόσα δέντρα ξερίζωσε η κακοκαιρία;

—Όλα τα δέντρα του νησιού! απάντησε η γιαγιά και ξεκαρδίστηκαν όλοι στα γέλια κι ο μικρός Νικόλας πρώτος και καλύτερος.

—Δηλαδή, εδώ δεν έχει συνέχεια βροχή; απόρησε η Μελίτη.

—Όχι βέβαια, κοριτσάκι μου! Εδώ ο καιρός δεν έχει καμιά σχέση με την Κοπεγχάγη. Εδώ το χειμώνα δε φοράμε τόσο χοντρά ρούχα όσο εσείς. Και το καλοκαίρι ξεκινά σχεδόν από τον Απρίλη. Μετά το Πάσχα, βάζουμε τα κοντομάνικα και πάμε στη θάλασσα!

— Θάλασσα...

Η μικρή σκέφτηκε με νοσταλγία τη Γοργόνα του βράχου.

— Στην Κοπεγχάγη, όμως, έχουμε γοργόνες. Εδώ στην Ελλάδα δεν έχετε, ε;

— Ποιος σου είπε πως δεν έχουμε; είπε η γιαγιά της.

Η μικρή την κοίταξε διερευνητικά, ίσως και καχύποπτα.

— Γιαγιά, μήπως είναι... πλάκα;

Εκείνη χαμογέλασε.

— Όχι, δεν κάνω αστεία. Γοργόνες υπάρχουν κι εδώ. Υπάρχουν και στο νησί μας!

Η Μελίτη ενθουσιάστηκε.

— Πες μου πού είναι! Πες μου να πάω να τις βρω!

Εκείνη παραξελεύτηκε με το ξαφνικό ενδιαφέρον της μικρής της εγγονής.

— Θα σας τα πω όλα στην ώρα τους, είπε κοιτάζοντας το μεγάλο ρολόι που κρεμόταν στον τοίχο της κουζίνας. Και τώρα, βλέπω πως η ώρα έχει περάσει και πρέπει να πάτε στα κρεβάτια σας, επειδή δε θα θέλατε να αργήσετε αύριο, πρώτη μέρα στο σχολείο! Άντε και πρέπει να ξεκινήσετε αξημέρωτα για να σας πάει ο παππούς στη Χώρα...

— Στο καλύτερο μας σταμάτησες, γιαγιά..., παραπονέθηκε ο Νικόλας.

— Ναι, γιαγιά... Πες μας!

— Αυτό που σας λέει η γιαγιά σας, μπήκε στη

μέση ο παππούς. Μπρος για ύπνο και θα σας πει τις ιστορίες της άλλη φορά!

Με βαριά καρδιά, τα δυο παιδιά σηκώθηκαν από το τραπέζι, καληνύχτισαν παππού και γιαγιά και χώθηκαν κάτω από τα σκεπάσματα. Η Μελίτη όλο το βράδυ δεν μπόρεσε να κοιμηθεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ο χειμώνας που ακολούθησε ήταν από τις μεγαλύτερες βαρυχειμωνιές που είχε ζήσει ποτέ το νησί. Τον Μιχάλη και τον Νικόλα δεν έδειχνε να τους ενοχλεί ο χαλασμός που γινόταν έξω. Βρίσκονταν στην Ελλάδα κι αυτό τους έφτανε. Η Τηθία, όμως, και η Μελίτη με τίποτα δεν μπορούσαν να αντέξουν τον άσχημο αυτό καιρό.

— Μπαμπά, έλεγες πως στην Ελλάδα έχει πάντα ήλιο... Άμα ήταν έτσι, καθόμασταν και στην Κοπεγχάγη, να πηγαίναμε και καμιά βόλτα μέχρι το βράχο της Γοργόνας..., γκρίνιαζε συνέχεια η μικρή, κάνοντας τον Μιχάλη να της χαμογελά συγκαταβατικά.

— Κάνε υπομονή... Θα έρθει και η άνοιξη...

Η μικρή, όμως, δεν μπορούσε να κάνει υπομονή. Της έλειπε η Κοπεγχάγη.

— Άνθρωπος ή γοργόνα; Πόδια ή ουρά; τη ρώτησε η Τηθία για να της φτιάξει το κέφι.

— Ουρά βέβαια, πάντα ουρά! απάντησε η Μελίτη όλο νοσταλγία κι έπειτα ζήτησε από την Τηθύα να της πει για μία ακόμα φορά το παραμύθι του Άντερσεν με το τέλος που είχε προσθέσει η ίδια.

— Μια φορά κι έναν καιρό, λοιπόν, ξεκίνησε εκείνη, στο βυθό της Κοπεγχάγης ζούσε μια μικρή γοργόνα με την οικογένειά της. Η μικρή γοργόνα ανυπομονούσε να μεγαλώσει και να γίνει δεκαπέντε χρόνων για να μπορέσει να ανεβεί στην επιφάνεια της θάλασσας. Κάποτε, όταν πέρασαν τα χρόνια κι ήρθε η στιγμή που πάντα περίμενε, ανέβηκε επιτέλους στην επιφάνεια του νερού με τις αδελφές της. Είδε τότε πάνω σε ένα καράβι έναν όμορφο πρίγκιπα και τον ερωτεύτηκε αμέσως. Όμως το καράβι ναυάγησε, κι ο πρίγκιπας έπεσε λιπόθυμος στη θάλασσα. Η μικρή γοργόνα τον έσωσε από τον πνιγμό, τον έβγαλε στην ακτή και κρύφτηκε πίσω από τα βράχια μέχρι να δει ποιος θα τον βρει. Μια γυναίκα τον βρήκε και τον βοήθησε. Εκείνος παρ' όλα αυτά, θυμόταν ότι μια άλλη κοπέλα τον είχε σώσει...

Η μικρή γοργόνα ήθελε οπωσδήποτε να γίνει άνθρωπος για να βγει στη στεριά και να συναντήσει τον πρίγκιπά της, όμως αυτό ήταν αδύνατον! Μέχρι που επισκέφτηκε τη μάγισσα του βυθού. Εκείνη της είπε πως, για να αποκτήσει δύο όμορφα πόδια που θα έπαιρναν τη θέση της ουράς της, έπρεπε να θυσιάσει τη γλώσσα της και τη μιλιά της. Η μικρή γοργόνα το δέχτηκε. Της είπε ακόμα πως κάθε της

βήμα θα ήταν γεμάτο πόνο. Θα ήταν σαν να πατούσε πάνω σε μαχαίρια. Η μικρή γοργόνα το δέχτηκε κι αυτό. Της είπε πως, αν γινόταν άνθρωπος, ποτέ πια δε θα μπορούσε να ξαναγίνει γοργόνα και να επιστρέψει στο βυθό. Ποτέ πια δε θα ξανάβλεπε τις αδελφές της. Μα, η μικρή γοργόνα ήταν αποφασισμένη. Ήπια το μαγικό φίλτρο της μάγισσας και η ουρά της άρχισε να χωρίζεται, σχηματίζοντας δύο ολόλευκα πόδια...

Όταν ξύπνησε στην αμμουδιά, ο πρίγκιπας της ήταν εκεί κι αμέσως την πήρε μαζί του στο παλάτι. Θαμπώθηκε από την ομορφιά της και θυμήθηκε πως αυτή ήταν η κοπέλα που τον είχε σώσει από τον πνιγμό. Η μικρή γοργόνα δεν μπορούσε να του μιλήσει, δεν μπορούσε να του απαντήσει σε τίποτα από όσα τη ρωτούσε. Μόνο χαμογελούσε, χαμογελούσε, κι ας ήταν γεμάτο πόνο κάθε βήμα που έκανε με τα πανέμορφα πόδια της. Ο πρίγκιπας ήταν γοητευμένος από την ομορφιά της, ωστόσο δεν μπορούσε να την παντρευτεί, επειδή ήταν βουβή. Αντί γι' αυτήν, παντρεύτηκε την κοπέλα που τον είχε βρει στην αμμουδιά, πιστεύοντας τελικά πως αυτή τον είχε σώσει, επειδή η μικρή γοργόνα δεν μπορούσε να μιλήσει για να του πει την αλήθεια.

Η μικρή γοργόνα ήταν πολύ δυστυχισμένη. Καθόταν στα βράχια της ακρογιαλιάς κι έκλαιγε, όταν ανέβηκαν στην επιφάνεια οι αδελφές της κρατώντας ένα μαχαίρι.

«Σκότωσε τον πρίγκιπά σου απόψε» της είπαν «και θα αποκτήσεις ξανά την ουρά σου. Θα έρθεις πάλι στο βυθό, μαζί μας... Αν παντρευτεί σήμερα την άλλη κοπέλα κι όχι εσένα, μέχρι το βράδυ θα έχεις γίνει πνεύμα. Ούτε γοργόνα ούτε άνθρωπος. Θα γίνεις αφρός και θα χαθείς στα κύματα...»

Η μικρή γοργόνα, όμως, αγαπούσε τόσο πολύ τον πρίγκιπά της, που δεν μπορούσε να κάνει κακό ούτε σε εκείνον ούτε στη γυναίκα του. Έτσι, έγινε αφρός, φύλακας άγγελος για τον πρίγκιπά της, τη γυναίκα του και τα παιδιά τους...

Η Μελίτη κοιτούσε τη μαμά της γοητευμένη, κι ας είχε ακούσει το ίδιο παραμύθι χιλιάδες, εκατομμύρια φορές με ένα σωρό παραλλαγές.

—Μαμά, πες μου και για το άγαλμα στον βράχο..., την παρακάλεσε να συνεχίσει.

—Το άγαλμα στον βράχο δεν είναι άγαλμα ακριβώς. Είναι η μικρή γοργόνα που περιμένει τον πρίγκιπά της. Η μάγισσα της θάλασσας, κρυφά από τις αδελφές της, μάζεψε τον αφρό της μικρής γοργόνας και την ξαναέφτιαξε. Μόνο που δεν μπορούσε πια να της δώσει ανθρώπινη μορφή ούτε μορφή ψαριού. Την έκανε άγαλμα. Δεν μπορούσε έτσι ούτε να κινηθεί ούτε να μιλήσει.

Τα βράδια, όμως, τα μάγια λύνονται, και το άγαλμα ζωντανεύει. Πότε γίνεται γοργόνα και βουτά στη

θάλασσα, και τότε άνθρωπος και βγαίνει στη στεριά. Τον πρίγκιπά της δεν τον ξαναβρήκε ποτέ. Ούτε στη στεριά ούτε στη θάλασσα. Τα ξημερώματα γυρίζει πάλι στον βράχο και, πριν ανατείλει ο ήλιος, γίνεται άγαλμα ξανά. Κοιτάζει τη θάλασσα και ψάχνει τον πρίγκιπά της. Τον περιμένει...

Η Μελίτη είχε αποκοιμηθεί.

— Δε γίνεται άλλο αυτό, είπε σιγά το ίδιο βράδυ η Τηθύα στον Μιχάλη. Κοντεύουν Χριστούγεννα και η μικρή είναι άσχημα. Η Ελλάδα δεν της αρέσει καθόλου...

— Έχεις δίκιο..., συμφώνησε εκείνος. Κι εγώ που πίστευα πως ο Νικόλας θα δυσκολευόταν να προσαρμοστεί, που είναι και μεγαλύτερος...

— Άλλος χαρακτήρας Νικόλας, άλλος χαρακτήρας Μελίτη, παρατήρησε εκείνη. Εξάλλου, Νικόλας πάντα ήθελε να έρθει Ελλάδα. Μελίτη ήθελε να μείνει Κοπεγχάγη...

— Μα τι να κάναμε, Τηθύα μου; Να μεγαλώναμε τα παιδιά μας σαν Δανούς; Αφού κι εσύ ξέρεις. Έζησες πώς είναι τα πράγματα εκεί. Εγώ ήθελα τα παιδιά μας να μεγαλώσουν στην Ελλάδα και στις ομορφιές της. Να γνωρίσουν τους γονείς μου. Να ζήσουν την ελευθερία, τον ήλιο, τη θάλασσα. Να μιλάμε ελληνικά συνέχεια, κι όχι μόνο μέσα στο σπίτι...

Και τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα, γιατί να

δυσκολευόταν ο Νικόλας; Αφού του έκανα εγώ ο ίδιος ανελλιπώς όλα τα μαθήματα των ελληνικών που έπρεπε. Κι εγώ και ο πατέρας σου. Πρώτος μαθητής είναι στο σχολείο εδώ. Είδες; Το περίμενες; Τι, πως πήγε έξι χρόνια στο σχολείο της Κοπεγχάγης κι έμαθε τα δανέζικα; Στο γυμνάσιο εδώ, είναι πρώτος μαθητής. Λες κι έχει τελειώσει το ελληνικό δημοτικό!

— Έχεις δίκιο, παραδέχτηκε.

— Εσύ τι λες;

— Εγώ λέω πως Μελίτη είναι χαρακτήρας κλειστός κι ευαίσθητος. Καινούριο σχολείο, καινούριο σπίτι, καινούρια πόλη σε άλλη χώρα! Πολλές αλλαγές για ένα μικρό παιδάκι, δε νομίζεις;

— Για σένα ήταν μεγαλύτερες οι αλλαγές. Άφησες πίσω γονείς, φίλους, τη χώρα που γεννήθηκες και μεγάλωσες...

— Τον βράχο με τη Γοργόνα..., συμπλήρωσε η Τηθύα νοσταλγικά, κι ο Μιχάλης χαμογέλασε.

— Ναι. Και το βράχο με τη Γοργόνα.

— Εγώ έχω εσάς και μου φτάνει αυτό, όπου και να πάμε. Σ' το έχω πει ξανά. Η Μελίτη είναι μωρό ακόμη. Αυτό δεν το καταλαβαίνει. Θέλει να πάει πάλι πίσω...

— Περίμενε να ζήσει το καλοκαίρι της Ελλάδας και μετά να δεις πως δε θα θυμηθεί ποτέ ξανά την Κοπεγχάγη, την καθσύχασε εκείνος.

— Μακάρη! ευχήθηκε η Τηθύα.

Έμειναν για λίγο σκεφτικοί.

— Ωστόσο..., ξεκίνησε να λέει ο Μιχάλης, τι λες; Κάνουμε ένα ταξιδάκι στην Κοπεγγάγη τα Χριστούγεννα; Αυτό σίγουρα θα κάνει τη Μελίτη πολύ χαρούμενη!

Τα μάτια της Τηθύας άστραψαν.

— Λες αλήθεια;

— Και βέβαια λέω αλήθεια. Απ' ό,τι βλέπω δε θα κάνει χαρούμενη μόνο τη μικρή αυτό το ταξίδι, αλλά και σένα. Έχω άδικο;

— Έχεις δίκιο! Με κάνει πολύ πολύ χαρούμενη!

Η απόφαση είχε μεν παρθεί, όμως λογάριάζαν χωρίς να λάβουν υπόψη τους την αντίδραση του Νικόλα, ο οποίος, μόλις άκουσε για ταξίδι στην Κοπεγγάγη, άστραψε και βρόντηξε.

— Δεν πάω! Δεν υπάρχει περίπτωση να έρθω μαζί σας. Στην Κοπεγγάγη δε θα πάω ποτέ ξανά! φώναξε θυμωμένος και κλείστηκε στο δωμάτιό του, χτυπώντας πίσω του την πόρτα.

Η Τηθύα κι ο Μιχάλης είχαν μείνει άφωνοι. Αυτό στ' αλήθεια δεν το περίμεναν.

— Εμείς, όμως, θα πάμε. Ε; Ε; Θα πάμε; ρωτούσε και ξαναρωτούσε η Μελίτη τραβώντας τη φούστα της μαμάς της για να την κάνει να την προσέξει, αφού εκείνη ακόμη δεν είχε συνειδητοποιήσει την αντίδραση του γιου της.

Ξαφνικά, η χαρά, που πήρε μόλις τους ανακοίνωσαν οι γονείς της για το ταξίδι, ένιωθε πως θα εξαφανιζόταν διά παντός εξαιτίας του αδελφού της!

— Ναι, αγάπη μου, ναι, θα πάμε..., της είπε καθησυχαστικά η Τηθούα και κοίταζε μια τον Μιχάλη, μια την κλειστή πόρτα του δωματίου του Νικόλα.

— Και τώρα; τη ρώτησε ο Μιχάλης αργότερα, όταν τα παιδιά είχαν πέσει πια για ύπνο.

— Καλή ερώτηση! χαμογέλασε εκείνη.

— Από τη μια, δεν μπορούμε να αναγκάσουμε τον Νικόλα να έρθει στην Κοπεγχάγη, αν δεν το θέλει ο ίδιος...

— Σωστά, συμφώνησε η Τηθούα.

— Από την άλλη, δε γίνεται να μην πάει στην Κοπεγχάγη η Μελίτη, επειδή, πρώτον, το είπαμε και το ονειρεύεται ήδη και, δεύτερον, το περίμενε πώς και πώς αυτό το ταξίδι...

Η Τηθούα κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

— Οπότε; Τι κάνουμε;

— Οπότε, Τηθούα, μόνο μια λύση μπορώ να σκεφτώ, είπε.

Όταν είδε πως εκείνη δε μιλούσε, συνέχισε:

— Να πας εσύ με τη μικρή και να μείνω εγώ με τον Νικόλα εδώ...

Τα μάτια της Τηθούας άστραψαν για μια ακόμα φορά, αλλά αμέσως μετά σκοτεινίασαν πάλι.

— Και θα κάνουμε γιορτές χωριστά;

— Όχι βέβαια. Θα κάνουμε μαζί γιορτές και φεύγετε αμέσως μετά την Πρωτοχρονιά. Τι λες; Θα

είναι σχεδόν μία εβδομάδα μέχρι να αρχίσει ξανά η Μελίτη το σχολείο. Πώς σου φαίνεται;

— Καταπληκτική ιδέα. Θέλω πολύ να πάω στην Κοπεγχάγη, μου έχουν λείψει όλα τόσο πολύ, αλλά θα ήθελα περισσότερο να πηγαίναμε όλοι μαζί. Το ξέρεις, ε;

— Ναι, το ξέρω. Όμως, ας μην ταλαιπωρήσουμε άλλο τα παιδιά. Αρκετές αλλαγές δεν έζησαν μέσα σε λίγους μόνο μήνες;

Η Τηθύα συμφώνησε και οι προετοιμασίες για το ταξίδι ξεκίνησαν.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.